

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.21.062/2016/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Bihari Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Bihari Krisztina) által képviselt felperesnek - a dr. Bohács Zsolt ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségére alapított elszámolás iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2016. június 2. napján kelt 15.P.21.938/2015/31. számú ítélete ellen a felperes 35. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30 000 (harmincezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 80 054 (nyolcvanezer-ötvennégy) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes jogelődje, a Lombard Finanszírozási Zrt. (a továbbiakban: alperes) 2007. augusztus 9. napján **(kölcshszerződés száma)** számmal jelölt deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek egymással, amely alapján az alperes 2 319 300 Ft kölcsönösszeget folyósított a felperesnek. A felek az egyedi szerződésben rögzítették a havi törlesztő részletek összegét (30 669 Ft), számát (100 db), esedékességét, valamint az összes törlesztő részlet összegét (3 066 900 Ft). A mértékadó devizanemet CHF-ben, a teljes hiteldíjmutatót 8,07 %-ban határozták meg. A felperes a kamat- és az árfolyamváltozás (kamatváltozás I. és kamatváltozás II.) elszámolásának módjaként az ún. normál devizakonstrukciót választotta.

A kölcsönszerződés részét képezte az alperes gépjármű hitelezési tevékenységére vonatkozó **(üzletszabályzat jelölése)** számú üzletszabályzata (a továbbiakban: Üsz.), amely egyebek között az alábbi - a jelen jogvita és a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns - rendelkezéseket tartalmazza:

I.6.: „Normál deviza konstrukció: Amennyiben a mértékadó devizanem nem forint, a Kölcsönbevevő „a kamatváltozás I. és II-t a Kölcsönbeadó Hirdetménye szerint köteles megfizetni.”
- I.23.: „Rendkívüli árfolyamesemény: Rendkívüli árfolyameseménynek minősül az árfolyam szélsőséges mértékű (25 %-ot meghaladó) növekedése a mértékadó árfolyamhoz képest vagy egyéb, a Magyar Nemzeti Bank mint jegybank által fogantatosított rendkívüli intézkedés (például

intervenciós sáv eltolása, egyéb pénzüpi szabályok megváltoztatása), amely a forint árfolyamot a jövőben szélsőségesen befolyásolhatja."

V.5.: „A Kölcsönbevevő a Hitelező felhívására köteles megfizetni azon megnövekedett költségeket, amelyek bármely jogszabály hatályba lépésével vagy módosulásával illetve annak bírói vagy közigazgatási értelmezésében vagy alkalmazásában bekövetkezett változásokkal kapcsolatban merülnek fel."

V.7.: „A Kölcsönbevevő köteles a Hitelező székhelyén és fióktelephelyén kifüggesztett hirdetmény szerinti költségeket - azok felmerülése esetén - a Hitelezőnek megtéríteni."

Az alperes a 2014. évi XL. tv. (a továbbiakban: DH2 tv.) szerinti elszámolást elkészítette, abban az ügyleti kamat induló mértékét 7,72 %-ban határozta meg. Az elszámolás felülvizsgálatnak minősül. A szerződés a felperes teljesítésével 2015. július 20. napján megszűnt.

A felperes keresetében - a szerződés teljes illetve részleges érvénytelenségére alapítottnan - elsődlegesen 1 869 918 Ft, másodlagosan 453 701 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az érvénytelenség okaként hivatkozott a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c), d) és e) pontjában írt tartalmi elemek szerződésben való feltüntetésének a hiányára azzal, hogy az a), c) és e) pontban rögzítettek a szerződés olyan lényeges elemei, amelyekben való megállapodás hiányában a szerződés létre sem jött. Előadta, az árfolyamkockázatra nézve tájékoztatást nem kapott, ezért tisztességtelenek az egyedi szerződésnek, valamint az Üsz-nek az árfolyamváltozásból eredő fizetési kötelezettséget rögzítő, általa konkrétan megjelölt feltételei. Arra az esetre, ha az Üsz. V.6. pontját a bíróság kockázatfeltáró nyilatkozatként értékeli, úgy megítélése szerint az Üsz. I.23. pontja alapján az árfolyam-különbözet fizetési kötelezettség legfeljebb 25 % mértékig terheli. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását elsődlegesen a tőkeösszeg és annak az Üsz. I.18.c) pontja szerinti LIBOR ügyleti kamatával, másodlagosan a tőkeösszeg és annak jegybanki alapkamatával.

A 19. sorszámú beadványában - tartalma szerint figyelembe véve az abban foglaltakat (Pp. 3. § (2) bekezdés) - keresetét módosította: a szerződés érvénytelenségére hivatkozással előterjesztett marasztalási igénye mellett eshetőlegesen az érvényes szerződésre alapítottnan 1 000 676 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ennek indokaként arra hivatkozott, hogy az érvényes szerződés alapján - a szerződés rendelkezéseinek helyes értelmezése szerint - 30 699 Ft havi törlesztő részlet és az árfolyamváltozás 25 %-nak, azaz 323 244 Ft-nak a megfizetésére köteles, így összesen fizetési kötelezettsége 3 270 348 Ft, amelyhez képest túlfizetése az e címen követelt összeg.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a szerződés akár egészben vagy bármely pontját tekintve érvénytelen. Elismerte, hogy az ügyleti kamat induló éves százalékos értéke a szerződésben nem került meghatározásra. Álláspontja szerint azonban ez az érvénytelenségi ok kiküszöbölhető, ezért kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását a megkötéséig visszaható hatállyal akként, hogy a bíróság pótolja az induló ügyleti kamat százalékos értékét, azt évi 7,72 %-ban határozva meg. Rámutatott, a felperes számára a szerződés figyelmes áttanulmányozása alapján felismerhető volt, hogy az árfolyamkockázat korlátlanul, teljes egészében őt terheli.

A 19. sorszámú beadványban előterjesztett keresetváltoztatáshoz nem járult hozzá, azt kérte elutasítani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek között 2007. augusztus 29. napján létrejött

(kölcönszerződés száma) számú kölcsönszerződést érvényessé nyilvánította akként, hogy az induló ügyleti kamatlábat évi 7,72 %-ban határozta meg. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 118 700 Ft perköltséget, valamint az államnak 106 600 Ft eljárási illetéket. Az alperest 5600 Ft elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Határozatának indoklásában megállapította, hogy a peres felek deviza alapú fogyasztási kölcsönszerződést kötöttek. Megalapozatlannak ítélte a felperesnek a szerződés lényeges tartalmi elemeiben való megállapodás hiányára vonatkozó hivatkozását. A megjelölt érvénytelenségi okok közül kizárólag az ügyleti kamat éves százalékos értéke feltüntetésének hiánya miatti érvénytelenségi okot találta megállapíthatónak. Rámutatott, a szerződés a felperes hivatkozásának megfelelően nem tartalmazza a kamat százalékos értékét, ezért az a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja értelmében semmis. Az érvénytelenség alkalmazandó jogkövetkezményét illetően kiemelte, elsődleges az érvénytelenség okának kiküszöbölésével a szerződés érvényessé nyilvánítása, amely jogkövetkezményt a perbeli esetben alkalmazhatónak ítélte. Utalt arra, a 2014. évi XL. tv. (DH2 tv.) alapján végzett törvényi elszámolás meghatározta az induló ügyleti kamat értékét 7,72 %-ban, amely ügyleti kamatláb megegyezik az alperes által a perben végzett számítással. Erre tekintettel a szerződést az induló ügyleti kamatláb értéke meghatározásával érvényessé nyilvánította. Alaptalannak ítélte az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás hiányával kapcsolatos felperesi érvelést is. Kiemelte, az Üsz. V.6. pontjából, valamint a szerződés és az üzletszabályzat konkrétan megjelölt rendelkezéseiből a felperes számára felismerhető volt, hogy a kölcsönszerződés árfolyamkockázattal jár, az őt terheli és annak nincs felső határa. Értékelte, hogy a személyes megjelenés kötelezettségével idézett felperes a tárgyaláson nem jelent meg, személyes meghallgatására emiatt nem kerülhetett sor. Utalt arra, a perben meghallgatott tanú vallomása is tekintettel a szerződés és az üzletszabályzat megjelölt rendelkezései alapján kellő figyelmesség és körültekintés mellett az árfolyam-különbözet fizetésére vonatkozó terhek a felperes számára felismerhetőek voltak, olyan peradat, hogy ettől eltérő hitelt érdemlő tájékoztatást kapott volna a felperes az alperes képviselőjétől, nem áll rendelkezésre. Kiemelte, az Üsz. I.23. pont téves értelmezésén alapul a felperesnek az az álláspontja, miszerint az árfolyamváltozás mértéke legfeljebb 25 %-ig terheli.

A per tárgyának értékét 1 869 918 Ft-ban határozta meg, és ennek alapulvételével rendelkezett a perköltség és az eljárási illeték viseléséről.

A felperes az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az alperes 1 000 676 Ft visszafizetésére kötelezését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a marasztalásra irányuló keresetét nem bírálta el, nem adta indokát annak, hogy az érvénytelen szerződés alapján miért nem volt túlfizetése. Álláspontja szerint a bíróságnak az elszámolást a jegybanki alapkamattal vagy az ún. tisztességes kamattal el kellett volna végeznie.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság erre vonatkozó kérelem nélkül módosította a szerződést az induló ügyleti kamat meghatározásával. Emellett véleménye szerint megszűnt szerződés nem módosítható.

Előadta, az alperes részére a szerződés megszűnéséig 4 271 024 Ft-ot fizetett meg, amelyből az árfolyam-különbözet 1 292 977 Ft, érvényes szerződés alapján ebből legfeljebb 323 244 Ft terhelte, így az ezt meghaladóan az árfolyam-különbözet címén megfizetett 1 000 676 Ft visszajár a részére. Álláspontja szerint ugyanez a helyzet a szerződés érvényessé nyilvánítása esetén.

Utalt arra is, hogy a bíróság közérdekű perben hozott ítéletével megállapította az Üsz. V.5. és V.7. pontjának érvénytelenségét, ezért az alperes által ezen rendelkezések alapján kiterhelt költségek szintén visszajárnak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte az elsőfokú eljárásban előadott védekezése alapján.

A fellebbezés **alaptalan**.

Az ítéletábrának a fellebbezésben felhozottak alapján mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, történt-e az elsőfokú eljárásban olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését teszi szükségessé.

A felperes fellebbezésében tett azon hivatkozása, miszerint az elsőfokú bíróság az elszámolásra irányuló kereseti kérelmről nem döntött, megalapozottsága esetén a Pp. 213. § (1) bekezdésében írt azon jogszabályi rendelkezés sérelmét jelentené, amely szerint az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. Az azonban, ha az elsőfokú bíróság döntését az ítélet teljessége elvének megsértésével hozza meg, nem feltétlenül eredményezi az ítélet hatályon kívül helyezését, a sérelem ugyanis adott esetben az ítélet kiegészítésével is orvosolható (Pp. 225. §). Az alább kifejtettek szerint azonban az elsőfokú bíróságot nem terheli mulasztás e téren.

Jelen perben a Pp. 73/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján kötelező a jogi képviselő. Kötelező jogi képviselő esetén a felperes keresetét főszabályként az alperes érdemi ellenkérelmének előadását követő 30 napon belül változtathatja meg (Pp. 146/A. § (1) bekezdés). Keresetváltoztatás alatt a keresetnek a per tárgyát képező elemei, vagyis a keresettel érvényesített jog, az annak alapját képező tényállás és a kereseti kérelem (petitum) bármelyikének megváltoztatását kell érteni. Nem keresetváltoztatás az, ha a felperes a keresettel érvényesített jog megváltoztatása nélkül, annak megalapozására újabb tényeket hoz fel, vagy a felhozottakat kiigazítja (Pp. 146. § (5) bekezdés a) pont), megállapítás helyett teljesítést, vagy teljesítés helyett megállapítást követel (Pp. 146. § (5) d) pont). Ebből következően nincs akadálya annak, hogy a felperes kereseti kérelme indokait további jogi érvekkel egészítse ki, illetve a már előadottakat módosítsa, a kereset jogalapjának megváltoztatása vagy további jogalap megjelölése azonban keresetváltoztatásnak minősül.

A felperes eredeti keresetét a szerződés teljes illetve részleges érvénytelenségére alapította. Az alperes érdemi ellenkérelmének előadása a 2016. január 14. napján tartott tárgyaláson megtörtént, majd a felperes ezt követően, a 2016. február 23. napján benyújtott 19. sorszámú előkészítő iratában hivatkozott arra, érvényes szerződés esetén is túlfizetése áll fenn az alperessel szemben, ha ugyanis az Üsz. V.6. pontja a szerződés részévé vált, az árfolyamváltozás e pont helyes értelmezése szerint csak 25 % mértékig terheli. A felperesnek ez a hivatkozása a kereset jogalapjának a megváltoztatását jelenti, vagyis keresetváltoztatásként értékelendő, amelyre a Pp. 146/A. § (1) bekezdésében írt határidőn túl, azaz elkészen került sor. Erre az alperes is hivatkozott, és kifejezetten kérte a keresetváltoztatás elutasítását. Nem követett el tehát az elsőfokú bíróság mulasztást, amikor az ezzel kapcsolatos elszámolási igényt nem vizsgálta. E szempontból nem bír jelentőséggel az sem, hogy a keresetváltoztatást a Pp. 146/A. § (5) bekezdése alapján alakszerű határozattal nem utasította el. Mindez - a Pp. 247. § (1) bekezdésben írtak alapján - azt is jelenti, hogy az ítéletábra sem vizsgálhatta érdemben a felperes érvényes szerződésre alapított marasztalási követelésének a megalapozottságát.

Utal az ítéletábra arra, hogy a felperes a keresetlevelében az érvénytelenség körében hivatkozott arra, hogy a szerződéskezelési díj és ügyviteli költség kiterhelése tisztességtelen szerződési feltételeken alapul, de ezzel kapcsolatos konkrét igényt nem terjesztett elő. Az érvényes szerződésen alapuló elszámolási igénye tekintetében is csupán indokként hivatkozott e díj és költség megfizetésének alapjául szolgáló feltételek érvénytelenségére azzal, hogy az ennek alapján kiterhelt

összeget figyelmen kívül hagyta az általa készített elszámolás körében, azokkal, mint őt terhelő fizetési kötelezettséggel nem számolt, de az e címen teljesített összeg visszatérítése iránt igényt nem terjesztett elő, hiszen az érvényes szerződés alapján előterjesztett marasztalási keresete a 25 %-ot meghaladóan megfizetett árfolyamváltozás visszatérítésére irányult.

A fentiekben írtakra tekintettel csupán megjegyzi az ítéletábra, téves a felperesnek az a hivatkozása, hogy az árfolyamkockázat mindössze 25 % mértékig terheli, az ítéletábra e körben visszaüt az elsőfokú ítélet mindenben helyes indokaira.

A másodfokú eljárásban is érvényesül a kérelemhez kötöttség elve, a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében ugyanis a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálja felül. E rendelkezés, valamint a Pp. fent hivatkozott 247. § (1) bekezdése alapján az érvénytelenségi okra alapított túlfizetésben való marasztalás hiányára vonatkozó fellebbezési érvelés volt érdemben vizsgálható.

Az elsőfokú bíróság kizárólag az ügyleti kamat éves százalékos értéke feltüntetésének hiánya miatt találta a szerződés érvénytelenségét megállapíthatónak, a per tárgyává tett további érvénytelenségi okokat nem ítélte fennállónak. Miután a felperes fellebbezése nem érintette az elsőfokú ítéletnek a kamat megjelölésének hiányán túli érvénytelenségi okokra vonatkozó elutasító rendelkezését, az ítéletábra a fellebbezési eljárásban - a fent kifejtettekre is figyelemmel - azt vizsgálhatta, helyesen vonta-e le az elsőfokú bíróság az induló ügyleti kamat éves %-os értéke szerződésben való feltüntetésének hiánya miatti érvénytelenség jogkövetkezményét, illetve hogy az alkalmazott jogkövetkezmény alapján megalapozott-e a felperes 1 000 676 Ft megfizetésére irányuló követelése.

Az elsőfokú bíróság helyesen vonta le az érvénytelenség jogkövetkezményét akként, hogy az ügyleti kamatláb megjelölésének elmaradásából eredő érvénytelenségi ok az e hiányosság pótlásával kiküszöbölhető, és helyesen határozta meg az induló ügyleti kamat éves, százalékban kifejezett értékét is. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra e körben kiemeli az alábbiakat:

A kamat éves százalékos értéke meghatározásának hiányából eredő érvénytelenség esetén az érvénytelenség 1959-es Ptk. 237. §-ában meghatározott jogkövetkezményei közül - a DH2 tv. hatálya alá tartozó szerződések, így a perbeli kölcsönszerződés esetében - a körülményektől függően sor kerülhet a szerződés hatályossá, vagy érvényessé nyilvánítására (DH2 tv. 37. § (1) bekezdés). Ennek az érvénytelenségi oknak a következményét azonban - amint arra helytállóan utalt az elsőfokú bíróság - maga a jogalkotó rendezte a DH2 tv.-ben előírt ún. felülvizsgált elszámolás szabályainak megalkotásával. A pénzügyi intézményeknek ugyanis az általuk kötelezően elvégzendő elszámolást a DH2 tv. 16. § (2) bekezdése értelmében a Magyar Nemzeti Bank elnökének a DH2 tv. felhatalmazása alapján kiadott rendeleteiben (42., 54. és 55/2014 MNB rendelet) meghatározott tartalommal és formában kellett elkészíteniük. Az érintett MNB rendeletekből megállapíthatóan az elszámolásnak egyebek között tartalmaznia kellett a kölcsön induló kamatlábát, amelyet a részletes elszámolásban tüntettek fel a pénzügyi intézmények. A fogyasztó a pénzügyi intézmény által készített - az ügyleti kamatláb meghatározására is kiterjedő - elszámolás felülvizsgálatát a DH2 tv. 18-28. §-ában meghatározott módon, határidőn belül és eljárások keretében vitathatta. Ha ezzel a lehetőséggel nem élt, a DH2 tv. 18. § (5) bekezdése értelmében úgy tekintendő, hogy az elszámolás során figyelembe vett adatokat - köztük az induló ügyleti kamatlábat - és az elszámolás eredményét nem kívánja vitatni, azaz azokat ráutaló magatartással elfogadta (1959-es Ptk. 216. § (1) bekezdés), ezért az elszámolás felülvizsgálatnak minősül, és az a továbbiakban nem vitatható. Ez egyben azt is jelenti, hogy az induló kamatláb felülvizsgált elszámolás során történő meghatározásával az érvénytelenség oka elhárult és ezáltal a szerződés „érvényessé vált” (konvalidálódott - 1/2010. (VI. 29.) PK vélemény 5. pont), s miután a

felülvizsgált elszámolásra az „érvényessé vált szerződési tartalomnak megfelelően” került sor, az érvénytelenség anyagi jogi jogkövetkezményeinek levonása teljes körűen - a továbbiakban nem vitatható módon - megtörtént, attól utóbb a bíróság sem térhet el. Mindebből következően az ügyleti kamat éves százalékos értéke megjelölésének hiánya miatti érvénytelenség jogkövetkezményének levonására irányuló kereset (illetve az ellenkérelem) elbírálása során az érvénytelenség 1959-es Ptk. 237. §-ában illetve a DH2 tv. 37. § (1) bekezdésében megjelölt jogkövetkezményei közötti választás lehetősége arra korlátozódik, hogy a bíróság érvényessé nyilvánítsa a szerződést azzal, hogy az érvénytelenség okának kiküszöbölése körében lényegében csupán rögzíti annak eredményét, ahogyan maguk a felek orvosolták a szerződés hibáját.

Mindez egyben azt is jelenti, hogy alaptalan a felperesnek az a fellebbezési érvelése, miszerint az érvényessé nyilvánítás során a hiányzó kamatmérték a jegybanki alapkamattal vagy az ún. tisztességes kamatmértékkel lett volna pótolható. Ez utóbbit illetően egyebekben az ítélet tábla utal arra, az alperes a felülvizsgált elszámolás során - a referenciakamat futamidő alatti csökkenésére figyelemmel - csökkenő ügyleti kamattal számolt, a kezdeti 7,72 %-kal szemben a felülvizsgálatot közvetlenül megelőzően 3,84 %-os, a felülvizsgálatot követően pedig 3,39 %-os kamatmértéket vett számításba.

Tekintettel arra, hogy az alperes a perbeli kölcsönszerződéshez kapcsolódóan a DH2 tv. alapján elkészített - a felperes által jogorvoslással nem támadott, következésképpen felülvizsgálnak minősülő - elszámolás során az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű induló kamatlábat vette figyelembe, a felperes által megalapozottan hivatkozott érvénytelenségi ok nem érinti az alperes által elkészített felülvizsgált elszámolást, ami azt jelenti, hogy ezen érvénytelenségi ok jogkövetkezményeként a felperes javára túlfizetés nem állapítható meg.

Alaptalanul kifogásolta a felperes fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság erre irányuló kereseti kérelem nélkül módosította a szerződést az induló kamatláb meghatározásával. A bíróság a szerződés érvényessé nyilvánítása során lényegében valóban „módosítja” illetve kiegészíti a felek szerződését annak érdekében, hogy az érvénytelenségi okot illetve ezáltal előidézett érdeksérelmet kiküszöbölje. Ennek a módosításnak a jogszabályi alapja azonban az 1959-es Ptk. 237. §-a, azaz a módosításra ilyen esetben az érvénytelenség jogkövetkezményeként kerül sor. Az alkalmazott jogkövetkezmény kiválasztása során a bíróságot a felek kérelmei nem kötik, szabadon mérlegelheti, hogy a konkrét esetben az érvénytelenség lehetséges jogkövetkezményei közül melyiket alkalmazza. Egy korlát érvényesül e tekintetben: nem választhat olyan jogkövetkezményt, amelynek alkalmazása ellen valamennyi fél tiltakozik (1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 7. pont). Nincs jelentősége tehát annak, hogy a felperes keresetében az érvénytelen szerződés hatályossá nyilvánítását kérte, nem pedig annak érvényessé nyilvánítását.

Ugyancsak téves a felperesnek az az álláspontja, hogy a perbeli szerződés érvényessé nyilvánítására azért nem kerülhetett sor, mert a szerződés már megszűnt. Nincs ugyanis jogi akadálya annak, hogy a fél egy már megszűnt szerződés érvénytelenségének megállapítását kérje (BH2013. 221), mint ahogy annak sem, hogy a bíróság az érvénytelenség jogkövetkezményeit megszűnt szerződés esetében alkalmazza.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi

képviselésével felmerült - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján kis kerekítéssel megállapított ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének a megfizetésére, továbbá az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint megállapított mértékű fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d , 2016. december 15.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró